

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοστών μετρούμεν χρόνον
εις τήν γήν τών Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένηνιάσια πέντε,
τά μουνούμε κι' ένουνεύεται.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ό κ τὸ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα όμως μέρη—δ έ κα φ ρ ά γ κ α κ α λ ' σ τ ό χ έ ρ ι.

Εις γνώσιν φέρομεν παντός εύμοσού τούλειπὴ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» άνελλιπῆ
μὲ τὴν άνάλογον τιμὴν κι' ὅποιος άπ' έξω θέλει
δέν δά πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Μανὸς Μαρτίου δεκαενέα
κι' άπό τήν Κρήτη μεγάλη νέα.

Όγδόντα τέσσερα σὺν ὀκτακόσῳ,
Βουλὴ μὲς έρχεται βουλιμῶσα.

**Ήτοις Κρήτας, πού ξανά
έπληραν τὰ βουνά.**

**Τῆς Βουλῆς ἡ τελετή
και λοφία και σφρατοί.**

ὡς φωνάζουν μαχητῶν κι' άρματαῶν λημέρα,
πρὸς τὸν Θέριον μὲ τῆρματι στὰ χέρια,
ὡς φωνάζουν σήμερα και κήμποι και λαγνάδα
μαύρας φλόγες πού πετοῦν άπό καμμέν' Αρμάδια.

Φ.— Νία Βουλὴ περίφημη, νέον σφῆραον λόγι...
Π.— Πῶ ! πῶ ! τί κόσμος, Φασουλιῆ, και τί γυναικόλογι.
Φ.— Μά τί γυναικες έρχονται... μπουρά καμμένων ήμέρα
νά διαρίζουν τὰ κοινά και τούτας έδώ πέρα.

ὡς, φωνάζουν σήμερα παιδιὰ στεφανηφόρα,
σπαθί μὴν άκονιση,
μήτε τουφεκοῦ βροντή παληῶν πολέμων τάρα
τοῖς ήζους νά' ζυνηση.

Π.—
"Έξω κόσμος χασομέρης
άνω κάτω τριγυρίζει...
και τὸν έξρω και τὸν έξρας...
παλαιμῆδα τοῦ μυρίζει.

ὡς φωνάζουν σήμερα, σὸν κρῶτ' ἄς μὴν άνάγη
φονιά πολεμική,
αίματος άδελφικῶ σταλαγματι νά βάνη
σημαία Κρητική.

Φ.—
Δέν μοῦ λές ἀλήθεια, βλάδια,
πῶς τὰ βλέπεις τῆς Κρήτης ;...
Π.—
Κύταξε γαλόγια πλάδια,
φθάνει κι' ὁ Μητροπολιτης.

ὡς φωνάζει σήμερα κι' ἡ μαυροφόρα σιλάβα,
θίγεται και σκαίεται νά μὴν τήν κάνουν Σιάβα.
κράζει μεγαλόφωνο παιδι τοῦ Βασιλέρα,
μὲ λαχάρα πάτησε τὰ γόμματα τῆς Κρήτης
τῶρα με πάνθη της κάθε πορτοκαλιὰ
κουμπι' μπρός του κάτωσπορος ὁ γέρο Ψηλορείτης.

Φ.—
"Έξω παλ' ἡ μουσική,
φθάνουν κι' οἱ Σινοδοικῳί,
και τὰ πετραχίλια βάζουν
και τοὺς βουλευτῆς διαβάζουν.

ὡς φωνάζει σήμερα κι' ὁ βασιλέρας έκείνος,
ὁ συντεὸς ὁ Μύνας,
ὡς φωνάζουν ένδοξοι πατέρες σας και πάπποι,
μὴ' στὰ βουνά γιὰ τὸ Θεό,
και οἱ παιδι και λαὸ
βασιλευσῆ φρόνησις και φρόνημα κι' άγάπη.

Βλέπω γέρο μου σαφωρα
και κομμάτων Γύθους, Οθίνους.
κόρα με τήν άγρασοτέρα
γαίνουν τοὺς άνταμουσοῦτους.

Πνεῦμα θεῖον σ' ὀλιους' μήτην,
πνεῦμα τῆς Σαρακοστής...
πῶς λυποῦμαι πού δέν βγήμε
κι' ὁ Πλωῦτος ὁ Κοσιτης.

Νά κι' ὁ Γράνης ὁ κλητήρας κι' ἕνας κι' ἄλλος ἀστυνόμος...
 κάποιος μόνος μὲ τομπή...
 πάει κι' ὁ Τραυλὸς ὁ γέρος, ποίαν φρόνηση καὶ ἐρόμος
 τοῦ κυρίου Τσαβλαμαῖ.
 Τὼρ ἀρόβως τὸ νοικοῦνι Τσαβλαμαῖ τὸ χαίρεται
 κι' εἰς ἐπιστάσεις ἀίρεται.

Π.— Γιὰ κῆρυξες, βρέ Φασουλή, μὰ ξένη σὰν μισογάτσα.
 Φ.— Βλέπω τὸν νέο βουλευτή, τὸν Μήλιο τὸν Μάτσα.
 Π.— Καλημεροῦδια, τί σόγγα μου, μήλο μου καὶ κυδῶνι.
 Φ.— Μὰ ποῦν' ἐκείνο τῆς Βουλῆς τὸ λιγερό τάρθονι ;

Π.— Γιὰ τὸν Λεβιθὴ θὰ μοῦ λές...
 Φ.— Καλὰ ποῦ τὸ κατάλαβες ;
 Π.— Τι θέλουν μέσα σ' τὴ Βουλή καὶ ξέναις Θεοπάλαβαις ;

Φ.— Πάει, βρέ, κι' ὁ Νικολάκης...
 θὰ τὸν θυμηθῆς πολλὰκι,
 καὶ πολλοὶ θὰ μιλᾶνουν τόρα,
 Παρκιλέτο φουκαῖα,
 ποῦ τὸν ἔλεγε Πανδώρα
 καὶ τὸν μάρτυρα σκληρά

Πάει τῆς Βουλῆς τάρθονι,
 ποῦχε λιγερὴ λαλιὰ
 καὶ μαζὶ μὲ τὸ Κορδόνι
 καὶ μαζὶ μὲ τὴν Ἑλρά.

Π.— Δὲν ξέρεις πῶς ἐπόθησα θουρὸν κ' ἀματωλήμιν...
 μὰ νὰ κι' ὁ Νώτας σοβαρός,
 ἂν κι' εἶναι τὸσον νεαρός
 τοῦ πρέπ' Ἐπουρχιλιῦ.

Φ.— Στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς πολλοὶ γκερομοσακίζονται
 κι' οἱ Βουλευταὶ, βρέ Παρκιλή, νομίζω πῶς δοκίμονται.
 Π.— Ἀκούς τὸν δροκ, Φασουλή ;
 Φ.— Ναι τὸν ἀκούω, στάσου.
 Π.— Πές μου τί λένε...
 Φ.— Πρόσεξε καὶ τέτασέ ταῦτά σου.

«Ὁδὸ πῶποτε καταισχυρὸ τὴν φίλην μου πατρίδα
 καὶ σ' τὴν Βουλήν φαρδὸς πλατὺς ἀπλόσω τὴν ἀρίδα,
 μακάριος ὁ δ' ἔφθασμα
 τοὺς ῥόθωνας σκαλίζων,
 κι' εἰς ἔδρας ἀκουσθήσομαι
 βαθέως ρουγαλίζων.»

«Ὁδὸ τῶν πατέρων πάτρια ποτε καταισχυρὸ
 μὲ Γυββελίνων κόμματα καὶ κόμματα Γουλιέρον,
 κι' ἐσθ' ὅτε τὴν μαγκοῦραν μου μετ' ἄλλαν κρησάκω
 καὶ καταθραύσω δι' αἰθῆς κρητὰ συναδέλφω.»

« Ἐγὼρ ἀρῶ καὶ μόνιτθῶν ἀγῶ θὰ μεσιτεύσω
 πρὸς τοὺς ἐν τέλει πρῶτος,
 τοὺς πρὸς με καταπεύγοντας θερωῶ θὰ προστατεύσω,
 οὐ μὴν κι' ἀζημιώσω.»

«Ὁδὸ πῶποτε καταισχυρὸ Βουλήν ἐνδοξιάτην,
 καὶ τὴν πνοήν μου δι' αἰθῆς θ' ἀφήσω τὴν ἐσάτην,
 ἐγκαταλείνω δὲ συγὰ τὸν φίλον παραστάτην,
 κι' ἀρχὰς ἀπαρηγήσομαι καὶ κόμματα θ' ἀλλάξω
 ἡμέρα μισημέρι,
 καὶ θὰ κατασταλάξω
 ἐκεῖ ποῦ με συμφέρει.»

Πρὸς τῆς πατρίδος τὸ κἀλὸν
 τοὺς μὲν καὶ δὲ θωπεύσω,

καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν
 εἰς τὸ Ταμίον σπᾶσω.

Μοχθήσω μὲ τὸ κόμμα μου
 κι' ὁ μόνος ἀμειψθήσεται
 νόμος τοῦ πολεμῆματος.

Ἄνοιξω δὲ τὸ στόμα μου
 καὶ τὸ ποτὸ πληρωθήσεται
 ζωοπαρόχου πνεύματος.

Ὁδὸ κάστανα χαρίσω
 καὶ πάντα σκυλοβρίσω
 καὶ πρᾶξω τὰ κούνα.

Καὶ ξύλον ἐπὶ ξύλου
 δουλεύσω μετὰ ζήλου
 Θεῶ καὶ Μαγμουῶν.

Ὁδὸ πῶποτε καταισχυρὸ τὴν φίλην μου πατρίδα
 κι' ἀρῶτος τὴν τοῦ λέοντος ἐπιήτην μερίδα
 τὰς ἀστυτείας θὰ θρηγῶ τοῦ δημοσίου πλοῦτου...
 ἴστορες τούτων οἱ θεομοὶ τοῦ βασιλείου τούτου.»

Τὸν ἀκουσας τῶν βουλευτῶν τὸν δροκ, Παρκιλέτο ;
 Π.— Τὸν ἀκούω, καὶ τίποτα ὁ ἐκείνων δὲν προσθέτω.
 Μὰ στρέψε' ἴσῳ πρὸς ἐκεῖ...
 βίβλετες τὸν Μονοκροῦσο ;
 Φ.— Παίξει καὶ πάλ' ἡ μουσική...
 περιδρομοὺς ἄκούσω.

Π.— Ὁ Θεωδωράκης δάχρειται, τὸ τῆς Βουλῆς δοφράδιον...
 δεχθῆτε τὸν τὸν μπαμπαλή,
 ποῦ ραδιὸς φεγγεροῦλεῖ
 καὶ λῆμει σὰν τὸ ράδιον.

Φ.— Στὸ μέτωπόν του τὸ πλατὺ τί διαυγῆς γαλήνη !...
 καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ χάριν ἐποκίλνει.
 Στὸ θεωρεῖο μας κητῆ...
 θαρρῶ κι' ἐμὰς πῶς χωρετῆ.
 Καὶ σὺ λοιπὸν, ρεμπέτα,
 προσκύνει τὴν μπαμπορέτα.

Γιὰ κῆρυξον μὲ τὰ γαλιὰ... πάντα χαριτωμένους.
 Π.— Γρασοῦρι τράει, Φασουλή, κι' εἶναι καρδαμωμένος ;
 Φ.— Τὸν Μεγαλόσταυρο φορεῖ καὶ τὰ παρδάσμα του.
 Π.— Μὴ πεταλοῦδα νᾶμουνα νᾶ πέταγα σιμά του.

Φ.— Τὸν Μεγαλόσταυρο φορεῖ,
 μὲ τοὺς Συμβούλους προχωρεῖ,
 κι' εἰδὼ φωνάζουν, Θεωδωρή,
 τῶν ἡμετέρων οἱ γοροί.

Ἐπάνω σ' τὴν Κυβέρνησι μὲλεις τὸ κῆρυξον πάτησε
 τοῦ γέροντος Μωυσῆ
 κι' εἰδὼς ἐναντιοστάτης
 τῆς Κρήτης τὸ νηοί.

Ἐρχεται, βρέ Παρκιλέτο, καὶ σηκῶνται τὰ πλήθη
 προσκυνῶντὰ τὸν πατέρα,
 ποῦ βεβαίως ἐγενήθη
 σὲ πολεμικὸν ἀντίρα.

Ἐρχεται κι' ὁ Κυριακούλης, Ἐπουρχος τῶν Ναυτικῶν
 καὶ τῶν Στρατιωτικῶν,
 μογαρὰ μὲ τὴν βελίδα δίχως πάλας καὶ τιμῶνα,
 καὶ μ' αἰτὸν ὁ Γουκαράκης κι' ὁ Σκουζὲς μὲ μπαμπορέτωνα.

Ἐφθασε κ' ὁ Καραλάφος, πάντοτε μαυροσκίλης,
κ' ἔπιερέχων ἕπος πάντα τῶν κόνων τῆς Βουλῆς.

Κόπια κ' ἔγαν, μὲ μωαῖα,
Πατρὸν φοουσταρεῖα.

Π. — Τὸν γκαρῶ, τὸν γκαρῶ... τὸν κολὸν Στρατιώπολε, κ' ἔχει ῥιμα τῆνομά του μοναρχὴ τῆν τόμπλια.

Φ. — Εἰς τὸ Θέρισον τῆς Κορητῆς βγαίνει Μάνος, βγαίνει Φούμης, μὲ τουφέκι καὶ κουμπουρά...

Π. — Νὰ κοινά σὺν Ἐθοδωράκη κ' ὁ δημοφιλῆς Δραγοβίης, ἢ ψηλοκαπελαδοῦρα.

Ὅρατε κ' ἢ ρεπομπλιμα μὲ βίλιμα φλογερὸν,
μόνον ὁ Κόντες, Φασουλῆ, δὲν φαίνεται παρὸν.

Φ. — Θά βγῆκε σὺν περικλυτὸν τὰ πάρη τὸν ἄερα του.

Π. — Πέθνε ταμπάκ' ὁ Τσαρλαμπῆς ἀπὸ τῆν ταμπάκαρα του.

Φ. — Βλέπω καὶ κἀδα Προσβετῆ καὶ κἀδα στενοβοράκη καὶ κἀποιος μὲ τὰ φε ἴγκια μιλῆ τὸν Ἐθοδωράκη.

Π. — Ὁ Βασιλεὺς, ὁ Βασιλεὺς, φωνάζει σὺντε φαστήρας
ὁ Γιάννης ὁ κλητήρας.

Φ. — Ὁ Βασιλεὺς, ὁ Βασιλεὺς...

Π. — Πρόσπευε καὶ ἢ ἐκτάκτως.

Φ. — Ὁ Βασιλεὺς κ' ὁ Παύρημος μὰ! μὲ τῆς Προμηθῆσιαις.

Π. — Ἰδοὺ, σὺν βῆμα προχωρεῖ, διγῆ κ' εἰρήνη πᾶσι.

Φ. — Πρόσπεε τάρα, Παυρῆλη... τὸν λόγο θὰ διαβάση.

Ὁ λόγος ὁ Βασιλικὸς
τῆ μάλιστα συνβολικὸς.

Π. — Βοὴ εἰ λές ; Ὁ ἄναρχος σὺν λόγῳ κ' ἢ Κορῆ;

Φ. — Περί τῶν γάμων ὁμιλεῖ τὸν Παύρημος Ἀνάχα.

καὶ τῆς Ἀλκίης, προσφιλοῦς τὰ μάλια Προμηθῆσιης.

Π. — Καὶ σὺν παιδῶν σου, Φασουλῆ...

Φ. — Μεροί, μὲν σέρε, Λίτση.

Κατόπιν ἢ περίοδος ἢ νέα προσομιλῆ
πῶς κατὰ πάντα σεβαστῆ
μέγας σταθμὸς θὰ καταστῆ

ἀριστερέραν ὄρισμῶν σὺν διοικητικῆ,
τοῦτόστι τὴν ἀσφάλειαν τῆς βίης Ρωμηροσύνης;
κ' ἀπονομῆν πρὸς ἄπαντας πλήρους δικαιοσύνης,
πρὸς δὲ καὶ τὴν βελτίωσιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν,
καὶ δὴ τὴν διασφύμισιν τῶν οἰκονομικῶν.

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λέε τί γίνεται τὸν Σκόλου μας ὁ λόπος ;

Φ. — Ὅχι ἔπτον πρὸς ἀνάγκησιν ἄριστον καθιστώσας
τῶν οἰκονομικῶν
τῶν πολιτικῶν,

ἔσται καὶ τὴν καταστολῆ πάσης διαπάτης ἔτης,
προσωπικῆς, πραγματικῆς, καὶ μὴ συνδρομητικῆς,
πρὸς τὰς τῆς διοικήσεως πολλὰς κ' ἀναρχὸς μῆτος
ἀνάγκας ἀπολύτους.

Καταλαβαίνεις τίποτα ;

Π. — Πίποτα, βρε Ἀναία.

Φ. — Ὅδ μὴν μικρὰ καὶ πρόσκαιρος ἐνδείκνυται ὄψια
πρὸς θεραπειαν ἀναγκῶν τοῦ κράτους, κασοσίδηρον,
κ' ἐπισχουν τῆς πίστεως πῶς τοῦ λαοῦ τὰ βάρη

ἐν μέτε ὀρισθησόμενα τῶν ἀναγκῶν τῆς χώρας
εἰς τὰς παρούσας ὥρας,

ῥέλουσι διαθεσθαι βεβαίως κ' ἀπολύτως,
ὁ μὴν κ' ἀδιακρίτως,

πρὸς τὰς ἀνάγκας πάντοτε τὰς πολιτικῶν,
μὰ καὶ τὰς ἰθνηκῶν.

Π. — Ἀκόμη δὲν κατάλαβα, βρε Φασουλῆ, καθόλου.

Φ. — Ἐθέλωσιν οὐκος ὀρισθῆ τὰ τοῦ Στρατοῦ καὶ Σκόλου,
ὡστε καὶ γίνη δυνατὴ κ' ἢ μελίστων χρησιμοποίησιν
τῶν δύο τοῦτων κλάδων μας, τῶν πρώτων ἐν τοῖς πρώτοις.